

EN MEMÒRIA DE L'ABEL, EL COMPANYY.

La fatalitat i l'acció violenta d'un ésser encara adolescent s'han endut l'Abel allà on les llums s'encenen de nit per dir-nos que la vida és immensa i que és incomprendiblement bella. La fatalitat se l'ha endut just els dies en què les roselles obren els seus pètals d'un vermell intens i de vellut. Les roselles descloses a la vora dels sembrats que inflen les espigues, encara d'una verdor espessa. L'Abel com una rosella enmig de les tiges granades, només a un mes i mig de ser madures, farina de bon pa...

De vegades la vida és d'una crueltat indicible. ¿Com comprendre, ni acceptar, que el company que ensenyava la història humana a un grapat de joves perquè, coneixent la història, gruessin i maduressin en la pau dels dies de sol i d'aire benèvol acabés convertint-se en una rosella abatuda vora el sembrat de l'aula? De vegades, el destí fa una ganyota que ens ofèn sense misericòrdia. El destí ha ofès l'alumnat de l'Abel, els seus companys i companyes de claustre; ha ofès la comunitat educativa tota; i ha trencat l'ànima dels seus, d'aquells que li eren íntims en la família i en l'amistat. El nostre dol, avui, és un cant, eixugades les llàgrimes, a la confiança. Perquè per l'Abel confirmem que les escoles valen la pena. Per ell sabem que l'esforç dels que hi eduquem val la pena. Per l'Abel sabem que ens cal redoblar fe i treball per doblegar aquest instint brutal que torna violent el gest humà i que violenta l'esperança nostra.

Abans de l'Abel –però després d'ell encara més- prenem consciència que els educadors i educadores som la sal de la terra: no hi ha futur sense el nostre testimoni a les aules. Amb nosaltres, l'esperança de dies més lluminosos per als infants i adolescents d'avui es fa gran i madura com els ordis i els blats que ara es bressen, a la vora de les roselles totes roges, en els camps que hem heretat dels pares i dels padrins.

Si no tothom ha estat delicat amb la persona –ni potser amb la figura simbòlica de l'Abel mestre educador- en aquesta reunió sí afirmem la seva bondat, el seu treball, el seu jove llegat. I el fem tan nostre com nostres hem fet els llibres i els somriures dels alumnes, i els seus plors. Que el món sàpiga que el gest de l'Abel d'abans de la fatalitat, com el que el dugué entre les estrelles, són símbols vius d'allò que ens identifica: el coneixement, l'aprenentatge de les regles del món, la transformació de la ignorància en saber i la conversió de la maldat en perdó, en compassió, en empatia solidària. Un perdó de mestre, una empatia tendra i combativa.

Enviem amb aquestes paraules el nostre col·lectiu condol als familiars i amics. Nosaltres, educadors i educadores, ens quedem amb la certesa que l'Abel ha imprès en els nostres pits la valentia, la serenitat, l'esperança de guanyar el futur per lliurar-lo al jovent que ens escolta, curs rere curs, en les aules que compartim.

L'Abel és en la nostra memòria i és memòria nostra!

Comunitat Educativa de l'Institut Manuel de Montsuar